Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

6 päivänä helmikuuta 2020*

Oikeus tutustua asiakirjoihin – Asetus N:o 1049/2001 – Komission asiakirjat, jotka liittyvät unionin oikeuden säännöksen tulkintaan – Kolmannelta peräisin oleva asiakirja – Jäsenvaltiolta peräisin olevat asiakirjat – Asetus N:o 1370/2007 – Tutustumisoikeuden epääminen osittain – Tutustumisoikeuden epääminen kokonaan – Perusteluvelvollisuus – Tuomioistuinkäsittelyjen suojaa koskeva poikkeus – Ylivoimainen yleinen etu

Asiassa T-485/18,

Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, kotipaikka La Coruña (Espanja), edustajanaan J. Monrabà Bagan, asianajaja,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään W. Mölls ja C. Ehrbar,

vastaajana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota 7.6.2018 tehty komission päätös, jolla evätään osittain tai kokonaan kantajalta oikeus saada tutustua asiakirjoihin, jotka liittyvät komission Ranskan tasavallalle antamaan lausuntoon, joka koskee metrolinjoista tehdyn sopimuksen voimassaoloa vuoteen 2039 asti,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien päätösharkinnassa kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Frimodt Nielsen sekä, tuomarit V. Kreuschitz (esittelevä tuomari) ja N. Półtorak,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

tuomion

Asian tausta

1 Kantajana oleva Compañia de Tranvías de la Coruña SA pyysi 19.12.2017 saada tutustua useampaan Euroopan komission liikenteen ja liikkumisen pääosaston (PO) asiakirjaan Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001 (EYVL 2001, L 145, s. 43) nojalla.

2 Pyynnössään saada tutustua asiakirjoihin kantaja vetosi rautateiden ja maanteiden julkisista henkilöliikennepalveluista sekä neuvoston asetusten (ETY) N:o 1191/69 ja (ETY) N:o 1107/70 kumoamisesta 23.10.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1370/2007 (EUVL 2007, L 315, s. 1) voimaan tuloon sekä rautatieliikenteen järjestämisestä ja sääntelystä ja liikenteestä annetuista eri säännöksistä 8.12.2009 annettuun Ranskan lakiin nro 2009-1503 (la loi n° 2009-1503, du 8 décembre 2009, relative à l'organisation et à la régulation des transports ferroviaires et portant diverses dispositions relatives aux transports) (JORF 9.12.2009, s. 21226). Se ilmoitti myös olevansa tietoinen siitä, että komissio oli toimittanut Ranskan tasavallalle lausuntonsa metrolinjoja koskevan sopimuksen voimassaolosta vuoteen 2039 asti. Tässä yhteydessä se pyysi saada tutustua kaikkiin tätä kysymystä koskeviin asiakirjoihin ja sisäiseen kirjeenvaihtoon sekä kaikkiin tätä kysymystä koskeviin asiakirjoihin – riippumatta siitä, onko kirjeenvaihtoa käyty Société nationale des chemins de fer français'n (SNCF), Régie autonome des transports parisiensin (RATP) tai Ranskan hallituksen edustajien tai virkamiesten kanssa –, komission lausuntoihin, kokouspöytäkirjoihin ja kaikkiin tätä kysymystä koskeviin asiakirjoihin.

3 Liikenteen ja liikkumisen PO:n pääjohtaja ilmoitti 5.3.2018 päivätyllä kirjeellään kantajalle, että 27 asiakirjaa saattoi kuulua tutustumisoikeuden piiriin ja että tutkittuaan näitä asiakirjoja hän oli päättänyt asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan perusteella myöntää osittaisen tutustumisoikeuden 13:een näistä 27 asiakirjasta ja evätä sen loppujen 14 osalta. Komissio liitti tähän kirjeeseen luettelon mainituista 27 asiakirjasta ja ne asiakirjat, joihin oli myönnetty osittainen tutustumisoikeus.

4 Kantaja teki komissiolle 19.3.2018 asetuksen N:o 1049/2001 8 artiklan mukaisen uudistetun hakemuksen ja kehotti tätä tarkastelemaan uudelleen 5.3.2018 päivätyssä kirjeessä ilmaistua kantaa. Tässä hakemuksessa kantaja riitautti sen, että tietojen antaminen oli evätty kyseessä olevista asiakirjoista kokonaan tai osittain siltä osin kuin tätä epäämistä perusteltiin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan mukaisesti tuomioistuinkäsittelyjen suojalla.

5 Komission pääsihteerin 7.6.2018 päivätyllä päätöksellä, joka annettiin komission nimissä asetuksen N:o 1049/2001 täytäntöönpanosääntöjen 4 artiklan mukaisesti (C(2018) 3780 final), annettiin vastaus tähän uudistettuun hakemukseen (jäljempänä riidanalainen päätös).

6 Komissio ensinnäkin vahvisti riidanalaisessa päätöksessä asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan mukaisesti epäävänsä tietojen antamisen kymmenestä sen asiakirjasta ja neljästä Ranskan tasavallalta peräisin olevasta asiakirjasta, toiseksi se vahvisti oikeuden saada tutustua osittain kymmeneen sen asiakirjaan ja kolmanneksi se epäsi kokonaan oikeuden saada tutustua kolmeen RATP:lta peräisin olevaan asiakirjaan, joista oli annettu osittain tietoja. Se perusteli tätä päätöstään tarpeella suojata vireillä olevia tuomioistuinkäsittelyjä asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) sekä kolmen viimeksi mainitun asiakirjan osalta 12.7.2018 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18 R, ei julkaistu, EU:T:2018:458) ja 12.9.2019 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18, ei julkaistu, EU:T:2019:615). Se katsoi lähinnä, että mainittuihin asiakirjoihin sisältyvät kohdat, joista ei annettu tietoja, liittyivät sisällöltään läheisesti kyseessä olevissa tuomioistuinkäsittelyissä esille tulleisiin oikeudellisiin kysymyksiin. Lisäksi komissio tutki, oliko mahdollista antaa oikeus tutustua osittain

pyydettyihin asiakirjoihin vai voiko ylivoimainen yleinen etu oikeuttaa tietojen antamisen niistä, ja se päätti tämän tutkimisen vahvistamalla epäävänsä kyseisiin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden osittain tai kokonaan.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

7 Kantaja nosti käsiteltävänä olevan kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.8.2018 toimittamallaan kannekirjelmällä.

8 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen ja

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 Unionin yleinen tuomioistuin on unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan c alakohdan mukaisesti 3.5.2019 antamallaan määräyksellä pyytänyt komissiota esittämään kaikki asiakirjat, joita koskeva tutustumisoikeus oli osittain tai kokonaan evätty riidanalaisella päätöksellä. Komissio on toimittanut mainitut asiakirjat asetetussa määräajassa.

11 Unionin yleinen tuomioistuin on unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena kehottanut asianosaisia toimittamaan tietyt asiakirjat ja esittänyt asianosaisille kirjallisia kysymyksiä. Asianosaiset ovat toimittaneet kyseiset asiakirjat ja vastanneet kysymyksiin asetetuissa määräajoissa.

12 Kumpikaan asianosainen ei ole esittänyt työjärjestyksen 106 artiklan mukaista pyyntöä tulla kuulluksi istunnossa. Unionin yleinen tuomioistuin (kolmas jaosto) on päättänyt työjärjestyksensä 106 artiklan 3 kohdan nojalla ratkaista asian ilman asian käsittelyn suullista vaihetta.

Oikeudellinen arviointi

Alustavat huomautukset

13 Kunkin kanneperusteen yhteenvedossa kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta myös velvoittamaan komissio antamaan tälle tiedoksi asiakirjat, joita koskeva tutustumisoikeus kantajalta on riidanalaisella päätöksellä kokonaan tai osittain evätty.

14 Nämä vaatimukset on jätettävä tutkimatta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen ei kuulu SEUT 263 artiklan nojalla harjoittamansa laillisuusvalvonnan yhteydessä velvoittaa toimielimiä toimimaan tietyllä tavalla tai toimia niiden sijasta. Tätä laillisuusvalvonnan rajoittamista sovelletaan kaikkiin oikeusriitoihin, joita unionin yleinen tuomioistuin voi käsitellä (ks. vastaavasti määräys 3.6.2010, Z v. komissio, T-173/09, ei julkaistu, EU:T:2010:221, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 9.10.2018, Pint v. komissio, T-634/17, ei julkaistu, EU:T:2018:662, 19 kohta).

Ensimmäinen kanneperuste

Ensimmäisen kanneperusteen ulottuvuus

15 Kantaja katsoo, että sen pyytämiin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden epäämistä ei nyt käsiteltävässä asiassa voida oikeuttaa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan perusteella. Kantajan mukaan sen tutustumispyynnön pääasiallinen tavoite oli määrittää komission soveltama alkamisajankohta Euroopan unionin oikeuden ja kansallisen oikeuden mukaisesti tehtyjen julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten osalta, kun ne kuuluvat asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan. Kantaja katsoo, ettei missään niistä ennakkoratkaisukysymyksistä, jotka esitettiin asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), pyydetty unionin tuomioistuinta nimenomaisesti tulkitsemaan tai määrittämään sellaisten unionin oikeuden ja kansallisen oikeuden perusteella tehtyjen julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten alkamisajankohtaa, jotka kuuluvat mainitun poikkeuksen soveltamisalaan. Se ei näe mitään asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan soveltamiseksi vaadittua välitöntä yhteyttä mainittujen asioiden ja niiden tietojen välillä, joita se oli alun perin pyytänyt. Lisäksi komissio on jättänyt tutkimatta konkreettisesti ja yksilöllisesti niiden asiakirjojen sisällön, joihin tutustuminen on evätty.

16 Kantaja päättelee tästä, että riidanalainen päätös ei sisällä riittäviä perusteluja tutustumispyynnön liittämiseksi asioihin, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) eikä asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisen oikeuttamiseksi. Se katsoo erityisesti, että sen tutkimiseksi, onko toimielin antanut asianmukaisen selityksen päätökselleen, tuomioistuinkäsittelyjen loukkaamisen riskin on oltava kohtuullisesti ennakoitavissa eikä puhtaasti hypoteettinen. Tätä varten päätelmien tueksi tulisi esittää kertomuksen konkreettiseen sisältöön perustuvia yksityiskohtaisia seikkoja, joiden perusteella voidaan ymmärtää ne syyt, joiden vuoksi tietojen antaminen siitä voi haitata vakavasti päätöksentekomenettelyä. Toimen perustelut eivät myöskään saisi olla yleisiä ja abstrakteja. Kantajan mukaan riidanalainen päätös ei kuitenkaan sisällä mitään yksityiskohtaista päättelyä, jonka nojalla voidaan oikeuttaa pyydettyihin asiakirjoihin tutustumista koskevan oikeuden epääminen osittain tai kokonaan.

17 Komissio katsoo lähinnä, että tietojen antamatta jättäminen kyseessä olevista asiakirjoista kokonaan tai osittain oli perusteltua näiden asiakirjojen ja niiden oikeudellisten kysymysten, jotka tulivat esille unionin tuomioistuimessa asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), riittävällä yhteydellä toisiinsa ja että riidanalainen päätös oli asianmukaisesti perusteltu.

18 Aluksi on todettava, että vaikka kannekirjelmässä ensimmäinen kanneperuste koskee muodollisesti ”olennaisten menettelymääräysten rikkomista”, tämän perusteen tueksi esitetyt tietyt argumentit koskevat perusteluvelvollisuutta ja toiset niistä kysymystä perustelujen aineellisesta paikkansapitävyydestä.

19 Tältä osin on muistutettava, että perusteluvelvollisuus on SEUT 296 artiklan toisessa kohdassa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa vahvistettu unionin oikeuden yleinen periaate, jonka nojalla kaikki unionin toimielinten toteuttamat toimet on perusteltava. Tämä velvollisuus merkitsee sitä, että unionin toimielinten perusteluista pitää selkeästi ja yksiselitteisesti ilmetä toimenpiteen tekijän päättely siten, että yhtäältä niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja että toisaalta toimivaltaiset tuomioistuimet voivat tutkia toimenpiteen laillisuuden (tuomio 2.4.1998, komissio v. Sytraval ja Brink’s France, C-367/95 P,

EU:C:1998:154, 63 kohta ja tuomio 4.6.2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53 kohta; ks. myös tuomio 5.12.2013, komissio v. Edison, C-446/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:798, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

20 Siten asetuksen N:o 1049/2001 säännösten soveltamisen yhteydessä on katsottu, että toimielimen on perusteltava päätös, jolla evätään oikeus tutustua asiakirjaan, yhtäältä sen vuoksi, että asianosainen saisi riittävät tiedot arvioidakseen, onko päätös asianmukainen vai onko siinä mahdollisesti sellainen virhe, jonka perusteella sen pätevyys voidaan riitauttaa, ja toisaalta sen vuoksi, että unionin tuomioistuimet voivat tutkia päätöksen laillisuuden. Tämän velvollisuuden ulottuvuus riippuu kyseisen toimen luonteesta sekä siitä asiayhteydestä, jossa se on tehty (ks. tuomio 25.4.2007, WWF European Policy Programme v. neuvosto, T-264/04, EU:T:2007:114, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

21 Kun otetaan huomioon perusteluvelvollisuuden sisältö ja sen tehtävä unionin oikeusjärjestyksessä, se on luokiteltu olennaiseksi menettelymääräykseksi, jonka unionin tuomioistuimet voivat ja jota niiden jopa pitää tutkia viran puolesta (ks. vastaavasti tuomio 20.5.2009, VIP Car Solutions v. parlamentti, T-89/07, EU:T:2009:163, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) ja joka on erotettava perustelujen aineellisesta paikkansapitävyydestä, koska viimeksi mainittu koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta (tuomio 5.12.2013, komissio v. Edison, C-446/11 P, ei julkaistu, EU:C:2013:798, 20 kohta; ks. myös tuomio 17.9.2015, Total v. komissio, C-597/13 P, EU:C:2015:613, 18 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

22 Siten nyt käsiteltävässä asiassa on yhtäältä arvioitava perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskevan väitteen tueksi esitettyjä argumentteja ja toisaalta asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan rikkomista koskevan väitteen tueksi esitettyjä argumentteja.

Perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskeva väite

23 Komissiolta peräisin olevien 20 asiakirjan osalta riidanalaisesta päätöksestä ilmenee, että niitä koskeva tutustumisoikeus on osittain tai kokonaan evätty. Komissio on perustellut tätä kantaansa kyseisessä päätöksessä todeten, että kyseiset asiakirjat liittyivät Ranskan lainsäädännön yhteensoveltuvuuteen asetuksen N:o 1370/2007 kanssa ja ne sisälsivät sen, RATP:n ja Ranskan viranomaisten välistä kirjeenvaihtoa sekä sen eri yksiköiden, mukaan lukien oikeudellinen yksikkö, välistä kirjeenvaihtoa. Komissio on todennut, että yksi niistä ennakkoratkaisukysymyksistä, jotka Italian ylin hallintotuomioistuin oli esittänyt unionin tuomioistuimelle asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), koski mainitun asetuksen säännösten tulkintaa, joka oli Ranskan lainsäädäntöä koskevien arviointien kohteena. Se on päätellyt tästä, että pyydettyihin asiakirjoihin sisältynyt tieto liittyi välittömästi Italian ylimmän hallintotuomioistuimen esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin, jotka oli jätetty unionin tuomioistuimen arvioitaviksi. Sen mukaan tietojen antaminen pyydettyjen asiakirjojen täydellisistä versioista liittyi siten näiden asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), vireillä olleiden tuomioistuinkäsittelyjen suojaan. Komissio on myös täsmentänyt mainitussa päätöksessä, että tietojen antaminen pyydetyistä asiakirjoista vaikuttaa vakavasti sen sekä Ranskan viranomaisten ja RATP:n asemaan mainituissa vireillä olleissa asioissa, sillä nämä asiakirjat sisälsivät sisäistä harkintaa ja perusteluja, joita voitiin käyttää niin, että vireillä olleen menettelyn osapuolet joutuvat epäedullisempaan asemaan.

24 Ranskan viranomaisilta peräisin olevien neljän asiakirjan osalta komissio on katsonut riidanalaisessa päätöksessä, että nämä viranomaiset olivat antaneet asianmukaiset syyt niitä koskevan tutustumisoikeuden epäämiseksi asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan perusteella. Se on todennut, että mainitut viranomaiset olivat katsoneet, että pyydetyt asiakirjat liittyivät läheisesti Italian ylimmän hallintotuomioistuimen esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin tuomioistuinkäsittelyissä, jotka olivat vireillä asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun

tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) ja että ensi näkemältä nämä väitteet oikeuttivat mainitun säännöksen soveltamisen. Komissio on siten päättänyt olla antamatta niistä tietoja kyseisen säännöksen perusteella.

25 RATP:n kolmesta asiakirjasta komissio on todennut riidanalaisessa päätöksessä, että RATP oli riitauttanut unionin tuomioistuimissa tietojen antamisen osittain näistä asiakirjoista; tästä oli päätetty vastauksena toiseen tutustumisoikeutta koskevaan pyyntöön (ks. asiat, jotka johtivat sittemmin 12.7.2018 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18 R, ei julkaistu, EU:T:2018:458) ja määräykseen 12.9.2019, RATP v. komissio (T-250/18, ei julkaistu, EU:T:2019:615)), joten se ei voinut antaa oikeutta tutustua näihin asiakirjoihin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan perusteella paitsi niiden vireillä olleiden asioiden vuoksi, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), myöskään sen vireillä olleen asian vuoksi, joka johti 12.9.2019 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18, ei julkaistu, EU:T:2019:615).

26 Komissio epäsi lopuksi osittain oikeuden saada tutustua pyydettyihin asiakirjoihin siitä syystä, ettei ollut mahdollista myöntää tällaista tutustumisoikeutta vaarantamatta kyseessä olleita intressejä. Se katsoi myös, ettei kyseessä ollut ylivoimainen yleinen etu, joka oikeuttaisi tietojen antamisen kyseisistä asiakirjoista. Erityisesti se katsoi, että vaikka kyseessä saattaisikin olla asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan tulkintakysymyksiin liittyvä tietty yleinen etu, hakijan erityistä intressiä ei ollut otettava huomioon asetuksen N:o 1049/2001 mukaisen tutustumispyynnön yhteydessä. Näin ollen se katsoi, että nyt käsiteltävässä asiassa ei ollut olemassa ylivoimaista yleistä etua, joka voisi mennä viimeksi mainitun asetuksen 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetun vireillä olevien tuomioistuinkäsittelyjen suojaa koskevan intressin edelle.

27 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että komissio on toimittanut kantajalle riittävät tiedot, jotta tämä voisi tietää, oliko päätös aineellisesti riittävän perusteltu vai liittyikö siihen virhe, jonka perusteella sen pätevyys voidaan riitauttaa. Näiden perustelujen perusteella kantajalla on ollut mahdollisuus nyt käsiteltävässä asiassa riitauttaa sekä komission arviointi siitä, että sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) johtaneiden asioiden ja kantajan pyytämien tietojen välillä oli välitön yhteys, että siitä, että nyt käsiteltävässä asiassa oli asianmukaisesti otettu huomioon ylivoimainen yleinen etu.

28 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin voi riidanalaisen päätöksen perustelujen perusteella valvoa mainitun päätöksen laillisuutta.

29 Perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä koskeva kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan rikkomista koskeva väite

– Asiakirjoihin tutustumista koskevasta oikeudesta yleensä

30 Asetuksella N:o 1049/2001 pyritään, kuten sen neljännestä perustelukappaleesta ja sen 1 artiklasta käy ilmi, antamaan yleisölle mahdollisimman laaja oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin. Tähän oikeuteen sovelletaan kuitenkin tiettyihin yleiseen tai yksityiseen etuun liittyviin syihin perustuvia rajoituksia. Siten asetuksen 4 artiklassa säädetään poikkeusjärjestelmästä, jonka nojalla toimielimet voivat evätä oikeuden tutustua asiakirjaan, jos tietojen luovuttaminen siitä loukkaisi jotakin kyseisellä artiklalla suojattua etua.

31 Koska näillä poikkeuksilla kuitenkin poiketaan periaatteesta, jonka mukaan yleisöllä on oltava mahdollisimman laaja oikeus tutustua asiakirjoihin, niitä on tulkittava ja sovellettava suppeasti (ks. tuomio 17.10.2013, neuvosto v. Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-18/15, ei julkaistu, EU:T:2016:487, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Vain se, että asiakirja koskee etua, jota suojataan asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa tutustumisoikeuteen säädetyllä poikkeuksella, ei kuitenkaan yksin riitä oikeuttamaan poikkeuksen soveltamista (tuomio 3.7.2014, neuvosto v. in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 51 kohta ja tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-18/15, ei julkaistu, EU:T:2016:487, 34 kohta).

33 Kun kyseinen toimielin siis päättää evätä oikeuden tutustua asiakirjaan, josta sitä on pyydetty antamaan tietoja, sen on lähtökohtaisesti selitettävä, millä tavoin tähän asiakirjaan tutustuminen voisi konkreettisesti ja tosiasiallisesti loukata etua, jota suojataan sillä asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa säädetyllä poikkeuksella, johon kyseinen toimielin vetoaa. Tällaisen loukkaamisvaaran on lisäksi oltava kohtuullisesti ennakoitavissa, eikä se saa olla täysin hypoteettinen (tuomio 3.7.2014, neuvosto v. in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, 51 kohta ja tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-18/15, ei julkaistu, EU:T:2016:487, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Kun toimielin soveltaa jotakin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa säädettyä poikkeusta, sen on toisaalta vertailtava sitä erityistä intressiä, jota on suojattava siten, että kyseessä olevasta asiakirjasta ei anneta tietoja, ja yleistä intressiä saada tutustua asiakirjaan, ottaen huomioon laajemman avoimuuden avulla saavutetut edut, joihin kuuluvat, kuten asetuksen N:o 1049/2001 johdanto-osan toisesta perustelukappaleesta käy ilmi, se, että parannetaan kansalaisten mahdollisuuksia osallistua päätöksentekomenettelyihin, ja se, että hallinnolla on demokraattisessa järjestelmässä suhteessa kansalaisiin suurempi legitimiteetti ja hallinto on tehokkaampaa ja vastuullisempaa (ks. tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-18/15, ei julkaistu, EU:T:2016:487, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Oikeuskäytännön mukaan tuomiovallan käyttö ja hallinnollinen toiminta eivät vaadi yhtä laajaa oikeutta tutustua asiakirjoihin kuin unionin toimielimen lainsäädäntötoiminta (ks. vastaavasti tuomio 29.6.2010, komissio v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, 60 kohta ja tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 77 kohta).

36 Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklassa säädetyn poikkeuksen soveltamisen riittäviä perusteluja on arvioitava niiden tosiseikkojen perusteella, jotka olivat olemassa tämän poikkeuksen perusteella asiakirjoihin tutustumisoikeuden epäämisestä tehdyn päätöksen tekopäivänä. Unionin toimen laillisuutta on arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. tuomio 11.5.2017, Ruotsi v. komissio, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 63 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

– Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toinen luetelmakohta

37 Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan mukaan toimielimet kieltäytyvät antamasta tutustuttavaksi asiakirjaa, jonka sisältämien tietojen ilmaiseminen vahingoittaisi tuomioistuinkäsittelyjen suojaa, jollei ylivoimainen yleinen etu edellytä ilmaisemista.

38 Tuomioistuinkäsittelyjen suoja merkitsee erityisesti sitä, että varmistetaan sekä menettelyllisen yhdenvertaisuuden että hyvän oikeudenkäytön periaate ja tuomioistuinkäsittelyn koskemattomuus.

39 Yhtäältä menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteesta on todettava, että jos asiakirjojen, joista ilmenee toimielimen kanta oikeusriidassa, pitäisi olla julkisen keskustelun kohteena, niihin kohdistettu kritiikki saattaisi perusteettomasti vaikuttaa toimielimen kyseisissä tuomioistuimissa puoltamaan kantaan. Lisäksi toisen asianosaisen oikeus tutustua asiakirjoihin, jotka liittyvät toimielimen kantaan vireillä olevassa tuomioistuinkäsittelyssä, saattaa vääristää riita-asian osapuolten välistä välttämätöntä tasapainoa, joka on menettelyllisen yhdenvertaisuuden perusta, koska tietojen antamisvelvollisuus koskee ainoastaan asianomaista toimielintä, jolle on esitetty pyyntö saada tutustua asiakirjoihin, eikä kaikkia oikeudenkäynnin asianosaisia. Menettelyllistä yhdenvertaisuutta koskevan periaatteen noudattaminen on kuitenkin välttämätöntä, koska se on oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin käsitteen välitön seuraus (ks. vastaavasti tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 86 ja 87 kohta ja tuomio 28.6.2012, komissio v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, 132 kohta).

40 Toisaalta hyvän oikeudenkäytön ja tuomioistuinkäsittelyn koskemattomuuden osalta on muistutettava, että tuomiovallan käytön sulkeminen pois asiakirjoja koskevan tutustumisoikeuden soveltamisalalta on perusteltua, kun otetaan huomioon tarve taata koko tuomioistuinkäsittelyn ajan, että asianosaisten välinen argumentointi sekä kyseessä olevan tuomioistuimen päätösharkinta sujuvat häiriöttä ilman tuomiovallan käyttöön kohdistuvaa ulkopuolista painostusta. Tietojen antamista asiakirjoista, joista ilmenee toimielimen vireillä olevassa tuomioistuinkäsittelyssä puoltama kanta, seuraisi kuitenkin se, että tuomiovallan käyttöön kohdistuva ulkopuolinen painostus sallittaisiin ja argumentointirauhaa häirittäisiin, vaikka kyse olisi vain yleisön käsityksestä (ks. vastaavasti tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 92, 93 ja 130 kohta).

41 Siten asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisen luetelmakohdan nojalla on yleisen edun vastaista antaa tietoja sellaisten asiakirjojen sisällöstä, jotka on laadittu ainoastaan tiettyä tuomioistuinkäsittelyä varten. Nämä asiakirjat sisältävät tuomioistuinkäsittelyn aikana toimitettuja kirjelmiä taikka toimia, sisäisiä asiakirjoja, jotka koskevat vireillä olevan asian tutkintaa, asiaa koskevaa viestintää kyseisen pääosaston ja oikeudellisen yksikön taikka asianajotoimiston välillä (ks. vastaavasti tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-18/15, ei julkaistu, EU:T:2016:487, 51 ja 52 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toinen luetelmakohta estää myös tietojen antamisen sellaisista asiakirjoista, joita ei ole laadittu yksinomaan jotakin yksittäistä riita-asiaa varten, mutta joiden sisältämien tietojen antaminen saattaa vaarantaa jonkin yksittäisen riita-asian yhteydessä menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteen. Jotta tätä poikkeusta kuitenkin voitaisiin soveltaa, edellytyksenä on, että pyydetyillä asiakirjoilla on tutustumisoikeuden niihin epäävän päätöksen tekohetkellä merkityksellinen yhteys unionin tuomioistuimissa vireillä olevaan riita-asiaan, jonka osalta kyseinen toimielin vetoaa poikkeukseen, taikka kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevaan tuomioistuinkäsittelyyn, mikäli niissä tulee esille unionin oikeudellisen toimen tulkintaa ja pätevyyttä koskeva kysymys siten, että kun otetaan huomioon asian asiayhteys, ennakkoratkaisupyynnön esittäminen vaikuttaa erityisen todennäköiseltä. Näissä molemmissa tapauksissa on niin, että vaikka kyseisiä asiakirjoja ei ole laadittu jonkin yksittäisen tuomioistuinkäsittelyn yhteydessä, kyseisen tuomioistuinkäsittelyn koskemattomuus ja osapuolten välisen menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaate voisivat vaarantua vakavalla tavalla, jos jollakin asianosaisella olisi etuoikeus saada toisen asianosaisen sisäisiä tietoja, joilla on läheinen yhteys vireillä olevaa tai mahdollista tulevaa mutta välitöntä riita-asiaa koskeviin oikeudellisiin seikkoihin (tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-796/14, EU:T:2016:483, 88–90 kohta ja tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-18/15, ei julkaistu, EU:T:2016:487, 64 ja 65 kohta).

43 Asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltaminen estää tietojen antamisen asiakirjoista vain niin kauan kuin on olemassa tuomioistuinkäsittelyn loukkaamisen riski (ks. vastaavasti tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 130–135 kohta) ja se on siten ajallisesti rajoitettu.

– Riidanalaisen päätöksen ulottuvuus

44 Komissio epäsi riidanalaisella päätöksellään kokonaan tai osittain oikeuden tutustua pyydettyihin 27 asiakirjaan sillä perusteella, että tietojen antaminen niistä vaikuttaa vireillä olevaan tuomioistuinkäsittelyyn asioissa, jotka sittemmin ovat johtaneet 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) sekä RATP:ltä peräisin olevien asiakirjojen osalta vireillä olevaan tuomioistuinkäsittelyyn asioissa, jotka sittemmin ovat johtaneet 12.7.2018 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18 R, ei julkaistu, EU:T:2018:458) ja 12.9.2019 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18, ei julkaistu, EU:T:2019:615). Se katsoi lähinnä, että kaikki asiakirjat, joita koskeva tutustumisoikeus oli kokonaan tai osittain evätty, kuuluivat asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisalaan, koska ne liittyivät asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan tulkintaan, josta oli kyse unionin tuomioistuimessa vireillä olleissa asioissa, jotka sittemmin johtivat 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237).

45 Kantaja riitauttaa tämän arvioinnin. Se katsoo lähinnä, ettei asioiden, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) ja pyydettyjen tietojen välillä ollut välitöntä yhteyttä, joten niiden antaminen ei voinut vaikuttaa mainituissa asioissa vireillä olleeseen tuomioistuinkäsittelyyn. Kantaja väittää erityisesti, että asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädettyä poikkeusta soveltaen tehtyjä julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin liittyvällä alkamisajankohtakysymyksellä ei ollut välitöntä yhteyttä Italian tuomioistuimen mainituissa asioissa esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin.

46 Italian tuomioistuimen unionin tuomioistuimelle asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), esittämä neljäs ennakkoratkaisukysymys kuitenkin kuului seuraavasti:

”Merkitseekö suorahankinnan alkuperäinen määräaika, joka on pidempi kuin 30 vuoden määräaika, joka päättyy 3.12.2039 (eli määräaika, joka alkaa asetuksen N:o 1370/2007 voimaantulopäivästä), sitä, että sopimuspuolen valinta ei ole kyseisen asetuksen 5 artiklassa ja 8 artiklan 3 kohdassa, yhdessä luettuina, vahvistettujen periaatteiden mukainen, vai onko tämän sääntöjenvastaisuuden katsottava kaikissa oikeudellisissa suhteissa korjaantuneen automaattisesti sen vuoksi, että se lyhenee lain nojalla (8 artiklan 3 kohta) implisiittisesti kyseisen 30 vuoden määräajan mittaiseksi?”

47 Italian tuomioistuin tiedustelee siten unionin tuomioistuimelta, mitä oikeudellisia seurauksia on asetuksen N:o 1370/2007 5 artiklan ja 8 artiklan 3 kohdassa, yhdessä luettuina, tarkoitetulla sopimuksen tekemisellä yli 30 vuoden ajaksi niin, että se päättyy 3.12.2039. Tämän kysymyksen esittäessään se lähtee siitä olettamasta, että mainitun asetuksen 8 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu 30 vuoden määräaika alkaa kulua kyseisen asetuksen voimaantulopäivästä. Tämä olettama ei kuitenkaan sido unionin tuomioistuinta. Tämä pätee myös julkisasiamies Saugmandsgaard Øen yhdistetyissä asioissa Mobit ja Autolinee Toscane esittämään ratkaisuehdotukseen (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2018:869), joka on annettu riidanalaisen päätöksen jälkeen ja jota ei siis ole otettu nyt käsiteltävässä asiassa huomioon, kuten edellä 36 kohdasta ilmenee.

48 Kantaja väittää näin ollen virheellisesti, että asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan b alakohdassa säädettyä poikkeusta soveltaen tehtyjä julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin liittyvällä alkamisajankohtakysymyksellä ei ollut välitöntä yhteyttä Italian tuomioistuimen asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin.

– *Tutustuminen komissiolta peräisin oleviin asiakirjoihin*

49 Komissio on riidanalaisella päätöksellään ensinnäkin evännyt kokonaan oikeuden tutustua kymmeneen sen asiakirjaan sillä perusteella, että tietojen antaminen niistä vaikuttaisi osapuolten asemaan ja argumentointirauhaan vireillä olevissa oikeudenkäynneissä asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237).

50 Kyseessä olevat kymmenen asiakirjaa sisältävät 24.11.2014 päivätyn liikenteen ja liikkumisen PO:n sisäisen muistion, mainitun PO:n 15.7.2011, 6.2.2012 ja 28.10.2014 päivätyt ja komission oikeudelliselle yksikölle osoitetut kolme muistiota, tämän PO:n 30.4.2012, 25.5.2012 ja 9.4.2014 päivätyt ja komission varapuheenjohtaja Kallasille osoitetut kolme muistiota sekä komission oikeudellisen yksikön 25.7.2011, 24.4.2012 ja 1.12.2014 päivätyt, samalle PO:lle osoitetut kolme muistiota.

51 Edellä 50 kohdassa tarkoitetut liikenteen ja liikkuvuuden PO:n oikeudellisen yksikön muistiot sekä mainitun PO:n muistiot komission oikeudelliselle yksikölle liittyvät yksinomaan kysymykseen asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdassa säädetyn poikkeuksen tulkinnasta ja soveltamisesta RATP:n sopimukseen rautatieliikenteen organisoinnista ja sääntelystä annetun lain, joka sisältää liikennettä koskevia eri säännöksiä, johdosta. Edellä 50 kohdassa tarkoitetut tämän PO:n muistiot komission varapuheenjohtaja Kallasin kabinetille koskevat puolestaan niitä toimia, joita mainittua asetusta koskevan komission tulkinnan johdosta on toteutettava, kuten saman PO:n 24.11.2014 päivätty sisäinen muistiokin.

52 Kyseessä olevat kymmenen asiakirjaa ovat komission sisäisiä asiakirjoja, jotka koskevat asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan tulkintaa ja tämän tulkinnan oikeudellisia seurauksia. Tietojen antaminen näistä asiakirjoista kantajalle asioiden, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), ollessa vireillä unionin tuomioistuimessa, oli omiaan vaikuttamaan sekä hyvään oikeudenkäyttöön ja tuomioistuinkäsittelyn koskemattomuuteen että menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteeseen komission ja muiden osapuolten välillä.

53 Yhtäältä tietojen antamisesta kyseisestä kymmenestä asiakirjasta kantajalle riidanalaisen päätöksen antamispäivänä olisi seurannut se, että tuomiovallan käyttöön kohdistuva ulkopuolinen painostus olisi sallittu ja argumentaatiorauhaa unionin tuomioistuimessa olisi häiritty, vaikka kyse olisi vain yleisön käsityksestä (ks. vastaavasti tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 93 kohta).

54 Toisaalta tietojen antaminen kyseessä olevista kymmenestä asiakirjasta saattoi aiheuttaa julkisen debatin asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdasta. Tällaisessa tilanteessa komissioon mahdollisesti kohdistettu kritiikki olisi voinut vaikuttaa sen kantaan asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), ja siten loukata menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta (ks. tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 86 kohta). Jos komission olisi täytynyt antaa tietoja näistä sisäisistä asiakirjoista, se olisi ollut mainittuja asioita koskevassa ennakkoratkaisumenettelyssä ainoa osapuoli, jonka olisi pitänyt tehdä se, ja se olisi voinut katsoa mahdollisesti olevansa velvoitettu ottamaan huomioon yksiköidensä sisäiset kannat unionin tuomioistuimelle esittämissään huomautuksissa, kun taas muut osapuolet olisivat voineet puolustaa etujaan kaikesta ulkoisesta vaikutuksesta riippumatta, mikä olisi ollut omiaan vääristämään menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteella taattua osapuolten välttämätöntä tasapainoa unionin tuomioistuimessa (ks. vastaavasti tuomio 21.9.2010, Ruotsi ym. v. API ja komissio, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, 87 kohta ja tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-796/14, EU:T:2016:483, 97 ja 98 kohta).

55 Näitä arviointeja ei horjuta se, että vireillä ollut tuomioistuinkäsittely, joka johti sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), oli ennakkoratkaisumenettely. Hyvän oikeudenkäytön periaatteen ja menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteen kriteeriä, jonka tarkoituksena on varmistaa menettelyllinen tasapaino tuomioistuinkäsittelyn osapuolten välillä takaamalla näiden osapuolten yhdenvertaiset oikeudet ja velvollisuudet erityisesti näytön arviointia ja kontradiktorista menettelyä tuomioistuimessa koskevien sääntöjen osalta (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2016, Ordre des barreaux francophones et germanophone ym., C-543/14, EU:C:2016:605, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), sovelletaan myös ennakkoratkaisumenettelyihin (ks. vastaavasti tuomio 15.9.2016, Philip Morris v. komissio, T-796/14, EU:T:2016:483, 97 kohta).

56 Se, että kantaja ei ole osallistunut ennakkoratkaisumenettelyyn asiassa, joka johti sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), ei myöskään horjuta näitä arviointeja. Tietojen antaminen kyseessä olevasta kymmenestä asiakirjasta kantajalle olisi antanut sille mahdollisuuden jakaa ne kolmansien tahojen kanssa taikka julkistaa ne hyvin laajalti. Tällaisessa tilanteessa mainitun menettelyn muut osapuolet olisivat voineet vedota tähän komissiota vastaan kyseisessä tuomioistuinkäsittelyssä.

57 Siten komissio ei ole tehnyt virhettä katsoessaan, että tietojen antaminen edellä 50 kohdassa tarkoitetusta kymmenestä asiakirjasta olisi voinut loukata tuomioistuinkäsittelyjen suojaa.

58 Toiseksi komissio on riidanalaisessa päätöksessä myös osittain evännyt tutustumisoikeuden kymmeneen sen asiakirjaan sillä perusteella, että tietojen antaminen näiden asiakirjojen peitetyistä osista vaikuttaisi osapuolten asemaan ja argumentointirauhaan asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237).

59 Kyseessä olevat kymmenen asiakirjaa ovat liikenteen ja liikkuvuuden PO:n 27.7.2010, 27.9.2010, 7.9.2012 ja 9.4.2013 päivätyt muistiot komission oikeudelliselle yksikölle, komission varapuheenjohtaja Kallasin kabinetille ja RATP:lle, oikeudellisen yksikön 11.8.2010 päivätty muistio mainitulle PO:lle, kaksi komission 25.10. ja 28.10.2010 päivättyä kirjettä Ranskan viranomaisille, mainitun komission varapuheenjohtajan 27.7.2012 ja 5.6.2013 päivätyt kirjeet RATP:lle sekä tämän PO:n ja komission oikeudellisen yksikön väliset 24.9.2012 päivätyt kirjeet.

60 Ensinnäkin liikenteen ja liikkuvuuden PO:n 27.7.2010, 27.9.2010, 7.9.2012 ja 9.4.2013 päivätyistä muistioista komission oikeudelliselle yksikölle, komission varapuheenjohtaja Kallasin kabinetille ja RATP:lle, oikeudellisen yksikön 11.8.2010 päivätystä muistiosta mainitulle PO:lle, komission 28.10.2010 päivätystä kirjeestä Ranskan viranomaisille ja tämän PO:n ja komission oikeudellisen yksikön välisistä 24.9.2012 päivätyistä kirjeistä on todettava, että ne osat näistä asiakirjoista, joista ei ole annettu tietoja kantajalle, joko sisältävät allekirjoitusten kaltaisia henkilökohtaisia tietoja, joiden osalta kantaja ei kiistä sitä, että niitä ei täydy antaa, taikka niistä ilmenee komission, Ranskan tasavallan tai RATP:n kanta asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan tulkinnasta ja tämän säännöksen noudattamisesta, kun Ranskan tasavallan antoi toimiluvan RATP:lle.

61 Niistä tiedoista, jotka koskevat komission tulkintaa asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan ulottuvuudesta ja sen tästä tekemiä päätelmiä, on edellä 53 ja 54 kohdassa esitetyt perustelut huomioon ottaen todettava, että komissio on perustellusti katsonut, että tietojen antaminen tästä saattoi johtaa – vaikka vain yleisön käsityksen mukaan – tuomioistuintoimintaan kohdistuvaan ulkopuoliseen painostukseen ja haitata argumentointirauhaa unionin tuomioistuimessa. Tämä tietojen antaminen oli omiaan saamaan aikaan julkisen keskustelun mainitun säännöksen tulkinnasta. ja komissioon mahdollisesti kohdistettu kritiikki olisi voinut vaikuttaa sen kantaan asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237). Jos komission olisi lisäksi täytynyt antaa tietoja näistä asiakirjoista, se olisi ollut ainoa

osapuoli ennakkoratkaisumenettelyssä, jonka olisi täytynyt se tehdä, mikä olisi ollut omiaan vääristämään menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatteella taattua asianosaisten välttämätöntä tasapainoa unionin tuomioistuimessa.

62 Lisäksi tietojen antamatta jättäminen siitä tavasta, jolla Ranskan tasavalta tai RATP tulkitsee asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan ulottuvuutta edellä 60 kohdassa tarkoitetuissa asiakirjoissa, on huomattava, että sekä Ranskan tasavalta että RATP olivat osapuolia asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237).

63 Siten tietojen antaminen Ranskan tasavallan tai RATP:n omaksumasta tulkinnasta saattoi loukata menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta. Nämä osapuolet olisivat voineet katsoa olevansa mahdollisesti velvoitettuja ottamaan huomioon niiden kannanoton komissiolle niiden osallistuessa unionin tuomioistuimessa menettelyyn asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), kun taas näiden asioiden muut osapuolet olisivat voineet puolustaa intressejään unionin tuomioistuimessa kaikesta ulkoisesta vaikutuksesta riippumatta.

64 Näin ollen komissio ei ole tehnyt virhettä katsoessaan, että tietojen antaminen edellä 60 kohdassa tarkoitetuista asiakirjoista olisi voinut loukata tuomioistuinkäsittelyjen suojaa.

65 Sitä vastoin Ranskan viranomaisille osoitetussa 25.10.2010 päivätystä komission kirjeestä ja komission varapääjohtaja Kallasin RATP:lle 27.7.2012 ja 5.6.2013 osoittamista kirjeistä poistetuista kohdista, jotka sisälsivät muita kuin henkilökohtaisia tietoja, on todettava, että ne eivät koske välittömästi komission, Ranskan tasavallan tai RATP:n tulkintaa asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdasta taikka tästä tulkinnasta aiheutuvia oikeudellisia seurauksia. Nämä poistetut osat eivät siten liity välittömästi kysymyksiin, jotka olivat kohteena oikeudenkäynnissä asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237). Näin ollen näitä poistamisia ei voida oikeuttaa soveltamalla asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toista luetelmakohtaa.

66 Näin ollen nyt käsiteltävä väite on perusteltu siltä osin kuin se koskee edellä 65 kohdassa tarkoitettujen asiakirjojen poistettuja osia, jotka sisälsivät muita kuin henkilökohtaisia tietoja, ja siten riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin siinä on osittain evätty oikeus saada tutustua niihin.

– Tutustuminen Ranskan tasavallalta peräisin oleviin asiakirjoihin

67 Tietojen antamatta jättämisestä Ranskan tasavallalta peräisin olevista asiakirjoista on ensinnäkin huomattava, että kyseessä olevat asiakirjat ovat liikenteestä vastaavan Ranskan valtiosihteerin 3.6.2010 komission varapuheenjohtaja Kallasille osoittama kirje, Ranskan viranomaisten 23.12.2010 päivätty muistio asetuksen N:o 1370/2007 soveltamisesta vastauksena 25.10.2010 päivättyyn komission kirjeeseen, edellä mainitun muistion liitteet ja Ranskan viranomaisten 6.1.2012 päivätty muistio vastauksena 28.10.2011 päivättyyn komission kirjeeseen.

68 Tämän jälkeen on muistutettava, että asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 5 kohdan mukaan jäsenvaltio voi estää toimielintä luovuttamasta siltä peräisin olevaa asiakirjaa ainoastaan sillä edellytyksellä, että se perustelee vastalauseensa mainitun asetuksen 4 artiklan 1–3 kohdassa säädetyillä aineellisilla poikkeuksilla. Näin ollen toimielimen on varmistuttava tutustumisoikeuden epäämistä koskevan päätöksen tekomenettelyssä siitä, että tällaiset perustelut ovat olemassa, ja mainittava ne menettelyn päätteeksi tekemässään päätöksessä (ks. vastaavasti tuomio 18.12.2007, Ruotsi v. komissio, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 99 kohta; tuomio 21.6.2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. komissio, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 62 kohta ja tuomio 5.4.2017, Ranska v. komissio, T-344/15, EU:T:2017:250, 41 kohta).

69 Asiaa käsittelevän toimielimen tehtävänä ei ole arvioida tyhjentävästi kyseisen jäsenvaltion päätöstä, jolla se vastustaa asiakirjojen luovuttamista, eikä suorittaa valvontaa, jolla mentäisiin pidemmälle kuin pelkästään selvitettäisiin, onko jäsenvaltio esittänyt perustelut, joissa viitataan asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyihin poikkeuksiin (tuomio 21.6.2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. komissio, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 63 kohta ja tuomio 21.11.2018, Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe v. komissio, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, 44 kohta).

70 Toimielimen on huolellisen arvioinnin velvollisuutensa nojalla kuitenkin tarkistettava, vaikuttavatko jäsenvaltion selitykset tietojen antamisen estämiseksi asiakirjoistaan ensi näkemältä perustelluilta (ks. vastaavasti tuomio 5.4.2017, Ranska v. komissio, T-344/15, EU:T:2017:250, 54 kohta ja tuomio 21.11.2018, Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe v. komissio, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, 44 kohta). Toimielimen on varmistettava, ovatko esillä olevan asian olosuhteet ja sovellettavat oikeussäännöt huomioon ottaen jäsenvaltion vastustuksensa tueksi esittämät perustelut luonteeltaan sellaisia, että ne voivat ensi arviolta perustella asiakirjoihin tutustumisen epäämisen, ja näin ollen, voiko mainittu toimielin näillä perusteilla täyttää sille asetuksen N:o 1049/2001 8 artiklalla annetun tehtävän. Kyse on siitä, että toimielin välttää sellaisen päätöksen tekemistä, jonka se ei katso olevan puolustettavissa, koska se on päätöksen tekijä ja siten vastuussa sen laillisuudesta (ks. vastaavasti tuomio 5.4.2017, Ranska v. komissio, T-344/15, EU:T:2017:250, 46 ja 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

71 Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessään, että neuvoteltuaan Ranskan viranomaisten kanssa ne toistivat vastalauseensa tietojen antamiselle niiden asiakirjoista sillä perusteella, että tietojen antaminen rikkoisi asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toista luetelmakohtaa. Se totesi Ranskan viranomaisten katsoneen, että näissä asiakirjoissa esiin tuodut kysymykset liittyivät läheisesti niihin oikeudellisiin kysymyksiin, jotka Italian ylin hallintotuomioistuin oli tuonut esiin asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), ja jotka olivat vireillä unionin tuomioistuimessa. Komission mukaan nämä viranomaiset katsoivat erityisesti, että kyseessä olevat asiakirjat sisälsivät niiden tulkinnan asetuksen N:o 1370/2007 5 artiklassa ja 8 artiklan 3 kohdassa vahvistetuista periaatteista. Se katsoi, että ensi näkemältä näiden väitteiden perusteella oli oikeutettua soveltaa asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua poikkeusta, sellaisena kuin Ranskan viranomaiset siihen vetosivat. Siten se epäsi oikeuden tutustua mainittuihin asiakirjoihin.

72 Siten Ranskan tasavallalta peräisin olevien asiakirjojen osalta komissio perusti päätöksensä siihen, että tämä vetosi asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 1–3 kohdassa säädettyyn poikkeukseen. Lisäksi Ranskan tasavallan esittämät perustelut olivat ensi näkemältä omiaan oikeuttamaan epäämisen. Nyt käsiteltävän asian olosuhteiden ja erityisesti kyseisissä asiakirjoissa käsiteltyjen aiheiden perusteella tietojen antaminen asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan tulkintaa koskevasta Ranskan tasavallan kannasta komissiossa käytävässä menettelyssä saattoi loukata menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta unionin tuomioistuimessa asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237). Jos kantaja olisi julkistanut mainittuihin asiakirjoihin sisältyneet tiedot, se olisi voinut asettaa Ranskan tasavallan, joka oli osapuolena mainituissa asioissa vireillä olleessa ennakkoratkaisumenettelyssä, selvästi huonompaan asemaan mainitun menettelyn muihin osapuoliin nähden. Jos muut osapuolet olisivat tienneet ennalta Ranskan tasavallan kannan, niillä olisi voinut olla mahdollisuus mukauttaa ja täsmentää väitteitään, mikä olisi antanut niille järjestelmällisesti etua.

73 Komissio on siten voinut perustellusti katsoa, että Ranskan tasavallan selitykset tietojen antamisesta edellä 67 kohdassa tarkoitetuista asiakirjoista olivat sen mielestä ensi näkemältä perusteltuja.

– *Tutustuminen RATP:ltä peräisin oleviin asiakirjoihin*

74 RATP:ltä peräisin olevat asiakirjat, joita koskeva tutustumisoikeus evättiin kantajalta, olivat RATP:n pääjohtajan kolme kirjettä, joista ensimmäinen oli 22.5.2012 komission eräälle pääjohtajalle osoitettu kirje liitteineen, toinen 21.5.2012 komission puheenjohtajalle osoitettu kirje ja kolmas 28.3.2013 komission varapuheenjohtaja Kallasille osoitettu kirje. Kukin näistä kirjeistä koskee komission tulkintaa asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdasta. Edellä 53, 54 ja 61 kohdassa esitetyistä syistä tietojen antaminen niistä saattoi saada aikaan – vaikka vain yleisön käsityksen mukaan – ulkoisia paineita tuomioistuimen toiminnalle ja vahingoittaa argumentointirauhaa unionin tuomioistuimessa sekä loukata menettelyllisen yhdenvertaisuuden periaatetta vireillä olevissa tuomioistuinkäsittelyissä asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237), ja joihin RATP osallistui.

75 Lisäksi riidanalaisen päätöksen tekopäivänä sekä kumoamiskanne että välitoimikanne (asioissa, jotka johtivat sittemmin 12.7.2018 annettuun tuomioon RATP v. komissio (T-250/18 R, ei julkaistu, EU:T:2018:458) ja 12.9.2019 annettuun määräykseen RATP v. komissio (T-250/18, ei julkaistu, EU:T:2019:615)) olivat vireillä unionin yleisessä tuomioistuimessa, ja RATP vastusti niissä osittaista tietojen antamista edellä 74 kohdassa tarkoitetuista asiakirjoista tietoja pyytäneelle. Se, että komissio olisi antanut tietoja näistä asiakirjoista niihin tutustumista koskevan pyynnön johdosta, olisi vaikuttanut hyvään oikeudenkäyttöön ja tuomioistuinkäsittelyn koskemattomuuteen, koska tällainen tietojen antaminen riidanalaisen päätöksen tekohetkellä olisi estänyt unionin yleisen tuomioistuimen presidenttiä keskeyttämästä hyödyllisellä tavalla näitä asiakirjoja koskevien tietojen antamisen, jos tämä olisi ollut hänen päätöksensä. Samoin tällainen tietojen antaminen olisi estänyt unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisuuden ratkaista hyödyllisellä tavalla sen käsiteltävänä oleva oikeusriita, joka koski osittaista tietojen antamista kyseessä olevista asiakirjoista.

76 Näin ollen komissio ei ole tehnyt virhettä katsoessaan, että tietojen antaminen edellä 74 kohdassa tarkoitetuista asiakirjoista olisi voinut loukata tuomioistuinkäsittelyjen suojaa.

77 Edellä todetusta johtuu, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä siltä osin kuin se koskee muita kuin henkilökohtaisia tietoja sisältäviä poistettuja kohtia komission 25.10.2010 Ranskan tasavallalle osoittamassa kirjeessä ja komission varapuheenjohtaja Kallasin 27.7.2012 ja 5.6.2013 RATP:lle osoittamissa kirjeissä.

Toinen kanneperuste

78 Kantaja katsoo, että vaikka oletettaisiinkin, että asioiden, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237) ja asiakirjojen, joista ei ole annettu tietoja tai joista niitä on annettu vain osittain, välillä olisi yhteys, niistä sekä julkisille että yksityisille osapuolille johtuva yleinen etu tekee niihin tutustumisen riittävän merkitykselliseksi, jotta tietojen antamista ei voida evätä. Komissio kiistää yleisen edun oikeuttavan tietojen antamisen kyseisistä asiakirjoista.

79 Tästä on muistutettava, että näillä toteamuksilla on selvästikin aivan erityistä merkitystä silloin, kun neuvosto toimii lainsäätäjänä, mikä ilmenee asetuksen N:o 1049/2001 johdanto-osan kuudennesta perustelukappaleesta, jonka mukaan juuri tällaisissa tapauksissa on myönnettävä laajempi mahdollisuus tutustua asiakirjoihin. Tältä osin avoimuus vahvistaa demokratiaa tarjoamalla kansalaisille mahdollisuuden valvoa kaikkia tietoja, jotka muodostavat lainsäädäntötoimen perustan. Kansalaisten mahdollisuus tietää lainsäädäntötoiminnan perustana olevat seikat on edellytys sille, että he voivat tehokkaasti käyttää demokraattisia oikeuksiaan (ks. tuomio 17.10.2013, neuvosto v. Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Siten ylivoimainen

yleinen etu saattaa oikeuttaa tietojen antamisen asiakirjasta, johon pyydetään saada tutustua, huolimatta siitä, että jotakin asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista poikkeuksista sovelletaan.

80 On kuitenkin täsmennettävä, että sitä erityistä intressiä, johon voi vedota henkilö, joka pyytää saada tutustua häntä henkilökohtaisesti koskevaan asiakirjaan, ei voida ottaa huomioon asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdassa säännöksissä tarkoitettuna ylivoimaisena yleisenä etuna (ks. vastaavasti tuomio 21.10.2010, Umbach v. komissio, T-474/08, ei julkaistu, EU:T:2010:443, 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Asetuksen N:o 1049/2001 tarkoituksena on antaa yleisölle yleisesti oikeus tutustua toimielinten asiakirjoihin eikä laatia sääntöjä, joilla pyritään suojaamaan sellaista erityistä intressiä, joka tietyillä henkilöillä voisi olla saada tutustua johonkin näistä asiakirjoista (tuomio 1.2.2007, Sison v. neuvosto, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 43 kohta ja tuomio 11.12.2018, Arca Capital Bohemia v. komissio, T-441/17, ei julkaistu, EU:T:2018:899, 80 kohta).

81 Sen, joka vetoaa ylivoimaisen yleisen edun olemassaoloon, on vedottava konkreettisesti seikkoihin, jotka oikeuttavat tietojen antamisen kyseisten asiakirjojen sisällöstä. Pelkästään yleisluonteisten perusteiden esittäminen ei riitä osoittamaan, että ylivoimainen yleinen etu ohittaa syyt, jotka oikeuttavat epäämään kyseisiin asiakirjoihin tutustumisen (ks. tuomio 11.5.2017, Ruotsi v. komissio, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

82 Tietojen antamiseen kyseessä olevista asiakirjoista liittyvän ylivoimaisen yleisen edun osoittamiseksi kantaja vetoaa ensinnäkin julkisten osapuolten ja yksityisten osapuolten intressiin saada tietää komission tulkinta asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdasta. Toiseksi se vetoaa siihen, että jos pyydetyistä asiakirjoista ei anneta tietoja, on yhtäältä mahdotonta tarkistaa arviointiperuste, jota on sovellettu, kun Ranskan tasavalta teki sopimukset SNCF:n ja RATP:n kanssa mainitun asetuksen mukaisesti ja toisaalta tietää, voidaanko tätä perustetta soveltaa siihen tai muuhun toimijaan tai viranomaiseen. Se on päätellyt tästä, että kaikilla osapuolilla, jotka osallistuvat kyseisen asetuksen 8 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvien julkisia palvelunhankintoja koskevien sopimusten tekemiseen, on legitiimi yleinen etu saada tutustua kyseessä oleviin asiakirjoihin. Kolmanneksi se vetoaa suurempaan oikeusvarmuuteen kyseessä olevan asetuksen soveltamisen osalta ja siten saman asetuksen soveltamispäivää koskevien mahdollisten oikeusriitojen vähenemiseen, jos tietoja annetaan pyydetyistä asiakirjoista. Neljänneksi se katsoo, että tietojen antamatta jättäminen mainituista asiakirjoista johtaa syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen RATP:n ja muiden talouden toimijoiden osalta, joilla on intressi saada tietää komission kanta.

83 Näiden argumenttien perusteella on muistutettava, ettei kantaja voi edellä 80 kohdassa esiin tuodun oikeuskäytännön mukaisesti vedota omaan intressiinsä osoittaakseen ylivoimaisen yleisen edun olemassaolon. Lisäksi komission tulkinnalla unionin oikeuden säännöksestä ei ole auktoriteettia, koska yksinomainen toimivalta unionin oikeuden lopullisessa tulkinnassa on unionin tuomioistuimella (ks. vastaavasti lausunto 2/13, 18.12.2014, EU:C:2014:2454, 246 kohta ja lausunto 1/17, 30.4.2019, EU:C:2019:341, 111 kohta). Siten unionin oikeuden säännöstä koskevasta komission tulkinnasta, jota noudatetaan kansallisen viranomaisen tekemässä päätöksessä, voidaan esittää ennakkoratkaisukysymys unionin tuomioistuimelle mainittua päätöstä koskevan kansallisissa tuomioistuimissa vireillä olevan oikeusriidan puitteissa. Silloinkin, kun komissio esittää tulkintansa unionin oikeuden säännöksestä jäsenvaltiolle jäsenyysvelvoitteiden laiminlyöntiä koskevassa menettelyssä, unionin tuomioistuin voi valvoa tätä tulkintaa, jos jäsenvaltio ei noudata sitä. Siten komission tulkinta unionin oikeuden säännöksestä ei edistä oikeusvarmuutta eikä ole osoitettu, että se rajoittaisi mainitun säännöksen ulottuvuutta koskevien oikeusriitojen lukumäärää. Siten se, ettei komissio anna tietoja asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan ulottuvuutta koskevasta tulkinnastaan, sellaisena kuin se esitetään kyseessä olevissa asiakirjoissa, ei aiheuta epäyhdenvertaista kohtelua, koska kantajan tilanne ei ole verrattavissa Ranskan tasavallan ja RATP:n tilanteeseen; nämä osallistuivat EU Pilot -menettelyyn ja olivat osapuolia ennakkoratkaisumenettelyssä asioissa, jotka johtivat sittemmin 21.3.2019 annettuun tuomioon Mobit ja Autolinee Toscane (C-350/17 ja C-351/17, EU:C:2019:237).

84 Lisäksi ja joka tapauksessa asetuksen N:o 1370/2007 8 artiklan 3 kohdan b alakohdan soveltamisalaan kuuluvien julkisia palvelunhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyihin osallistuneiden osapuolten intressin saada tietää komission tulkinta tämän säännöksen ulottuvuudesta ei voida katsoa intressejä tasapainotettaessa olevan suurempi kuin komission ja unionin tuomioistuimen intressi noudattaa menettelyllisen yhdenvertaisuuden ja hyvän oikeudenkäytön periaatteita.

85 Kantaja ei siten ole osoittanut, että on olemassa ylivoimainen yleinen etu, joka oikeuttaa tietojen antamisen pyydetyistä asiakirjoista.

86 Siltä osin kuin kantaja katsoo toisen kanneperusteen yhteydessä, että riidanalainen päätös on tehty ilman riittäviä perusteluja, koska on olemassa ilmeinen yleinen etu, jonka olisi pitänyt kumota asiakirjaan tutustumista koskevan oikeuden epääminen, ja koska komissio ei ole perustellut riittävästi päätöstään olla soveltamatta tätä poikkeusta, on muistutettava, että perusteluvelvollisuus on olennainen menettelymääräys, joka on erotettava riidanalaisen päätöksen perustelujen aineellista paikkansapitävyyttä koskevista väitteistä (ks. edellä 21 kohta). Siten siltä osin kuin kantaja esittää toisen kanneperusteensa tueksi väitteen riittämättömistä perusteluista, on todettava, että tämä väite on hylättävä tehottomana.

87 Joka tapauksessa kun otetaan huomioon perusteluvelvollisuuden ulottuvuus sellaisena kuin edellä 19–21 kohdassa on esitetty, on todettava, että komissio on perustellut riittävästi riidanalaisessa päätöksessä niitä syitä, joiden vuoksi se katsoi, ettei ollut olemassa ylivoimaista yleistä etua, joka oikeuttaisi tietojen antamisen kyseessä olevista asiakirjoista.

88 Komissio katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että kantajan esiintuoma intressi oli sen oma intressi eikä sitä voida ottaa huomioon ja ettei nyt käsiteltävässä asiassa ollut olemassa ylivoimaista yleistä etua, joka olisi mennyt asetuksen N:o 1049/2001 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tuomioistuinkäsittelyjen suojaa koskevan intressin edelle. Kantaja on voinut lisäksi riitauttaa tämän komission arvioinnin unionin yleisessä tuomioistuimessa, kuten toinen kanneperuste osoittaa, ja unionin yleinen tuomioistuin voi lausua tästä kysymyksestä, kuten edellä 79–85 kohdassa suoritetusta arvioinnista ilmenee.

89 Tästä seuraa, että myös perustelujen riittämättömyyttä koskeva väite ja siten toinen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

90 Kaiken edellä todetun perusteella nyt käsiteltävä kanne on hyväksyttävä osittain ja siten riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin siinä evätään osittain oikeus saada tutustua muihin kuin luonteeltaan henkilökohtaisiin tietoihin, jotka sisältyvät komission 25.10.2010 Ranskan viranomaisille osoittamaan kirjeeseen ja komission varapuheenjohtaja Kallasin 27.7.2012 ja 5.6.2013 RATP:lle osoittamiin kirjeisiin.

Oikeudenkäyntikulut

91 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 2 kohdassa määrätään, että jos hävinneitä asianosaisia on useita, unionin yleinen tuomioistuin ratkaisee, miten kulut on jaettava näiden asianosaisten kesken.

92 Käsiteltävässä asiassa on päätettävä, että komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaa viidesosan kantajan oikeudenkäyntikuluista. Kantaja vastaa neljästä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **7.6.2018 tehty Euroopan komission päätös, jolla evätään osittain tai kokonaan Compañia de Tranvías de la Coruñalta oikeus saada tutustua asiakirjoihin, jotka liittyvät komission Ranskan tasavallalle antamaan lausuntoon, joka koskee metrolinjoista tehdyn sopimuksen voimassaoloa vuoteen 2039 asti, kumotaan siltä osin kuin siinä evätään osittain oikeus saada tutustua muihin kuin luonteeltaan henkilökohtaisiin tietoihin, jotka sisältyvät komission 25.10.2010 Ranskan viranomaisille osoittamaan kirjeeseen ja komission varapuheenjohtaja Kallasin 27.7.2012 ja 5.6.2013 RATP:lle osoittamiin kirjeisiin.**

2) **Kanne hylätään muilta osin.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaa viidesosan Compañía de Tranvías de la Coruñan oikeudenkäyntikuluista.**

4) **Compañía de Tranvías de la Coruña vastaa neljästä viidesosasta omia oikeudenkäyntikulujaan.**

Frimodt Nielsen Kreuschitz Półtorak

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä helmikuuta 2010.

Allekirjoitukset